

Ren energi: leuk en duurzaam

Om een uur of negen parkeer ik mijn fiets voor de ITO-toren middenin de Zuidas. Even later stap ik uit de lift op de 19e verdieping, geniet eventjes van het schitterende uitzicht op Amsterdam en begroet op de *trading floor* mijn twintig collega's van Statkraft Markets. Wij zijn een dochterbedrijf(je) van het Noorse Statkraft, op dit moment (*) Europa's op één na grootste producent van duurzame energie (heel veel water en een beetje wind). Terwijl ik mijn computer aanzet, kijk ik op het scherm wat de *EEX Q2-08* en de *EUA DEC09* doen. Een glimlach verschijnt op mijn gezicht, want de prijzen zijn gestegen: dat is goed nieuws voor onze elektriciteitscentrales én voor de weddenschap die ik met een collega heb afgesloten over de toekomstige prijs van CO₂ emissierechten.

Ik bedenk wat ik die dag zal gaan doen, wetende dat er waarschijnlijk zoveel dingen tussen gaan komen dat er van mijn plan weinig terecht zal komen. Maar het kan geen kwaad om in ieder geval een plan te hebben. Na tien minuten is het al raak: een collega uit Duitsland vraagt of het verkopen van een bepaald product binnen de risicolimieten valt. Ik maak een *back-of-the-envelope*-berekening die mij leert dat het makkelijk past en dat een uitgebreide berekening niet nodig is. Ik deel haar het goede nieuws mee en als dank krijg ik te horen dat ik haar favoriete collega ben in de *Middle Office*, de afdeling die bij ons verantwoordelijk is voor risicomanagement.

Dit is een mooi voorbeeld om aan te geven waarom risicoanalyse zo'n boeiend vakgebied is: het is een ware mix van *art* en *science*. Eerst bepaalt de kunst wat er uitgerekend moet worden, wat de parameters zijn en hoe nauwkeurig het resultaat moet zijn. Vervolgens neemt de wetenschap het over en zorgt een wiskundig model, al dan niet ter plekke in elkaar geknutseld, voor getallen met de gewenste precisie. Het gevoel voor nauwkeurigheid is niet aan iedereen besteed: onze accountants maken jaarcijfers op twee decimalen nauwkeurig, niet wetende dat sommige cijfers die ik ze heb aangeleverd op honderd-duizenden zijn afgerond.

De rest van de ochtend besteed ik aan het spelen met de *portfolio* waarin zich alle emissierechten bevinden: ik praat met onze CO₂-analist en kijk wat er gebeurt met de waarde van de portfolio als ik aan verschillende prijzen en parameters draai. Alle scenario's zien er redelijk uit, dus ik kan met een gerust hart gaan lunchen. Tijdens de gezamenlijke lunch krijgen we de *five minutes* te horen: elke vrijdag wordt er tijdens de lunch kort verteld wat voor belangrijke dingen er die week zijn gebeurd, of juist staan te gebeuren. Heel anders dan op de universiteit, waar je eigenlijk nooit echt hoort of het nu goed of slecht gaat. Deze week is er goed nieuws over de voortgang van de bouw van onze eerste gasegestookte elektriciteitscentrale in Duitsland. Gas is dan als brandstof wel niet zo milieuvriendelijk als het water waarmee we in Scandinavië elektriciteit opwekken, maar in vergelijking met kool en bruinkool kan er gerust het plakkertje “duurzaam” op. In Noorwegen is ons motto *Ren energie*, pure energie.

Ik lunch met al mijn collega's aan één grote tafel en ga daarna mijn dagelijkse rondje lopen met mijn collega's (***) in *Middle Office*. Niet alleen om te praten over de *deals* die gedaan zijn, gedaan gaan worden, of beter niet gedaan hadden kunnen worden, maar ook over de mensen achter die deals. Wie zouden we wat meer informatie moeten ontfutselen, wie heeft het door, en wie kunnen we beter niet alleen laten met een pot *risicokapitaal*? Met een frisse neus en een verse cappuccino komen we terug op de *trading floor*.

De receptioniste zegt dat er is gebeld uit Oslo. Waar op de universiteit E-mail de normale manier is om te communiceren, heb ik hier bij Statkraft ontdekt dat de ouderwetse telefoon eigenlijk veel beter is: even bellen is effectiever, voorkomt niet alleen verwarring en wrijving, maar schept ook een betere band. Ik bel meteen terug en na het bespreken van de sneeuwsituatie in Oslo bekijken we hoe we de twee modellen die we hebben gebouwd (voor een Duitse en een Noorse electriciteitscentrale) zo goed mogelijk samen kunnen voegen.

Niet veel later heb ik een *Who-am-I?*-gesprek met een nieuwe collega. Tijdens zo'n gesprek vertel je wat voor werk je doet, maar ook over je levenspad tot nu toe, je favoriete voetbalclub, et cetera. In het begin

eventjes wennen, maar nu ben ik er zeker van dat dit een heel goede manier is om je collega's te leren kennen, en eigenlijk iets dat bij een wiskundefaculteit geen kwaad zou kunnen. Na mijn twee jaar postdoc op de VU wist ik namelijk van heel veel collega's niet wat ze eigenlijk de hele dag deden, laat staan of ze fan waren van Ajax of Feyenoord. Dit is natuurlijk niet nodig om wiskundig onderzoek te kunnen doen, maar het geeft je wel het gevoel dat je in een team werkt, iets wat ik erg miste aan de universiteit, maar nu gelukkig gevonden heb.

De rest van de middag breng ik door met wat knippen en plakken van getalletjes om te checken of onze *exposure* verdeeld is over genoeg tegenpartijen en dat we niet te afhankelijk zijn van het in leven blijven van één van hen. Gezien de recente ondergang van Enron, Amerika's grootste energiebedrijf, is dat geen overbodige luxe. Tussendoor plaag ik een van de traders met de slechte *deals* die hij heeft gedaan en plan ik mijn trip van twee weken naar ons hoofdkantoor in Oslo.

Om een uur of zes ga ik met een voldaan gevoel naar huis: ik heb iets nuttigs gedaan (denk ik), ik heb weer veel nieuwe dingen geleerd, maar bovenal, ik heb een ontspannen, plezierige dag gehad en veel gelachen.

Misja Nuyens

(*) Statkraft en E.ON bespreken op dit moment de overname van een aantal centrales. Als deze overname doorgaat, is Statkraft Europa's grootste producent van duurzame energie.

(**) Dit jaar heb ik in de Middle Office gezelschap gekregen van een ex-UvA-wiskundestudente die ik tijdens mijn promotie-onderzoek nog college heb gegeven!

Dr. M.F.M. Nuyens heeft wiskunde gestudeerd aan de Universiteit van Amsterdam en is daar in 2004 gepromoveerd.